

gifte Kvindes statsborgerlige Stilling udelukkende paa Princippet: lige Ret, men man maa bygge den op ogsaa under Hensyntagen til de faktiske Forhold.

Spørgsmaalet er nu, om den her foreslaaede Ordning virker tilfredsstillende med Hensyn til den danske Kvindes Stilling. Der er i saa Henseende gennem det foreliggende Forslags § 5 sket en virkelig betydningsfuld Forbedring, idet en dansk Kvinde først mister sin danske Indfødsret, naar hun flytter bort fra Riget. Men det forekommer mig, at en virkelig tilfredsstillende Løsning naar man kun ved en Kombination af Reglerne i det foreliggende Forslags § 5 og Reglerne i det oprindelige Forslags § 4, det Forslag, der var til Behandling i Landstinget i sidste Samling.

Undersøger man da i Motiverne, hvorfor den højtærede Indenrigsminister har ændret Forslaget, hvorfor han har taget disse Paragraffer ud, ja, saa er Begrundelsen den, at man fra norsk og svensk Side har ført de Bestemmelser, der fandtes i det oprindelige Forslag, et lille Stykke længere ud, idet man ikke alene har ladet de Personer, som er født i Riget, eller de Personer, der er født udenfor Riget, men hvis Forældre begge er født i Riget, faa den automatiske Generhvervelse af dansk Statsborgerret, men man har udvidet denne Bestemmelse til ogsaa at gælde Personer, hvis Forældre ikke begge er født i Riget.

Denne Begrundelse forekommer mig ikke særlig kraftig. Man faar Indtrykket af, at man fra dansk Side har benyttet denne lille Udvidelse, denne meget lidt praktiske Udvidelse, man har foretaget fra svensk og norsk Side, som et Paaskud til at løsgøre sig fra de i det tidligere Forslag foreslaaede Bestemmelser. Thi ser man de Udtalelser igennem, der fremkom i det andet høje Ting under Sagens Behandling for et Aar siden, saa fremkom der intet til Begrundelse af, at man har taget disse Paragraffer bort. I den afgivne Udvalgsberetning omtaler man kun, at man i Virkeligheden nærer Sympati for at gaa endnu videre, end disse Paragraffer begrunder det, men at man maatte foretage en Undersøgelse af dette Spørgsmaal, før man vilde foretage dette videre Skridt.

Imod, at lade disse Paragraffer gaa ud taler efter min Opfattelse for det første den Udtalelse, der ogsaa er fremsat af Kvindeorganisationerne i deres Skrivelse til Landstingsudvalget, i hvilken man betegner det foreliggende Forslags § 4 som frembydende en Forringelse af den gifte

Kvindes statsborgerlige Stilling, men navnlig taler efter min Opfattelse Hensynet til den nordiske Retsenhed derimod. Professor Berlin udtaler i sin Artikel, at den tilstræbte nordiske Retsenhed har i betydelig Grad lidt et Skaar, ved at disse Bestemmelser gaar ud, og jeg tror, dette er en ganske rigtig Betragtning.

Under Behandlingen i det andet høje Ting i forrige Rigsdagssamling betonedede det ærede Medlem Hr. Kragh, da han som Indenrigsminister fremsatte Forslaget, at det i Virkeligheden var en Grundnerve, der gik gennem hele dette Forslag, at man burde tilvejebringe en fælles Lovgivning paa dette Omraade for de skandinaviske Lande, hvorfor han opfordrede Medlemmerne til ikke at foreslaa principielle Ændringer i det fremsatte Forslag. Det er min personlige Opfattelse, at man ved den principielle Ændring, man her har foretaget i Sammenligning med det i forrige Rigsdagssamling fremsatte Forslag, har tilføjet den nordiske Retsenhed et betydeligt Skaar, idet man vilde have gavnet den nordiske Retsenhed i højere Grad ved at vedtage Reglerne i den Form, hvori de var foreslaaet, selv om Norge og Sverige var gaaet et ubetydeligt Skridt videre. Derved vilde vi have haft en tilnærmelsesvis Retsenhed, der maa anses for at være af afgørende Betydning paa dette Omraade.

Jeg ser ikke i Bemærkningerne til Lovforslaget en Begrundelse for, at dette Skridt er foretaget. Det er jo muligt, at der eksisterer saadanne Grunde, der ikke er kommet til Orde eller ikke tydeligt er kommet til Orde i Bemærkningerne, men som den højtærede Indenrigsminister kunde fremlægge for Udvalget, og at dette maaske ogsaa kunde ændre min Opfattelse, men saa længe man ikke er fremkommet med virkelig afgørende Grunde for at foretage denne Ændring, stiller jeg mig paa det Standpunkt, at man burde føre Forslaget tilbage til dets oprindelige Form for derved at opnaa saa stor Ensartethed i Norden paa dette Omraade som muligt.

Til Slutning skal jeg kun komme med en lille praktisk Bemærkning. Jeg ved ikke, hvorledes det er Skik og Brug, naar man forelægger Lovforslag her i Rigsdagen, men det forekommer mig, at naar man har Loven af 19. Marts 1898, der er ændret ved en Lov af 23. Marts 1908, og denne sidste Lovs § 3 giver Indenrigsministeren Bemyndigelse til at optrykke Loven af 1898 i den Form, den har faaet ved Loven af 1908, saa bør man ogsaa i Bemærkningerne citere Loven med de Paragrafnumre, den har faaet i den